

Előfizetési díj:

Vidékre, postán:

vagy

helyben, házhoz hozva:

Negyedévre . . . 1 frt. 50 kr.

Félévre . . . 2 " 50 "

Egész évre . . . 5 " — "

Megjelen hetenként egyszer,

Vasárnap.

Szerkesztői szállás:

Hal-piac, 250. sz., hová a

lap szellemi részét illető

közlemények küldendők.

KECSKEMÉTI LAPOK.

Vegyestartalmú hetilap.

Hirdetési díjak:

5 hasábos petit sor, egyzéri hirdetésnél 5 kr.; — többszöri vagy terjedelmes hirdetések-nél árleengedés adatik.

A nyiltérben való közlemény 3 hasábos soráért 10 kr. számítatik.

Bélyegdíj minden beíratásért 30 kr.

Hirdetések elfogadtatnak Tóth László könyvnyomdájában, 3-ik útszél Budai-nagy-útcza 184. sz.

Gazdasági gőzmalmunk.

Ezelőtt 7 évvel alakult egy társaság, mely a kecskeméti fogyasztó-közönség több oldalról nyilvánult azon kívánalmának akart eleget tenni, hogy a legfőbb élelmi cikk a kenyérhez megkívántató gabona jól és olcsón lisztté alakíttassék, illetőleg megőröltessék. Ezen cél kivitelére a régi szárazmalmok állatkinzási rendszerét átadva a multnak, nagyobb szerű gőzmalmot épített, mely tekintve kül- és belszerkezetét, versenyezhet ezen várossal egy rangban álló gazdálkodó városokéival; de meg azon cél is lebegett az alapítók előtt, hogy a régi gőzmalom egyedurasága alól menekülve, a gazda- és fogyasztó-közönség saját használatára minél gyorsabban az őrlésre vitt gabonához egyenértékű s mennyiségű lisztet kaphasson, természetesen levonván a mennyiségből a vámot és őrlési, eshetőleg szítási, vagy a tisztabúzánál előfordulható konkolyozási s koptatási díjakat; kezdetben ez így is volt sokáig, de idők multával e kívánalmaknál lábra kapott a jól megvámolási rendszer; vesztesség a gabonában, hanyagság a liszt — különösen a tiszta liszt — készítésénél, szóval közöny, nem-gondoltság, elutasítás s itt-ott gorombaság is befészkelte magát. Ezt észrevevén a régi gőzmalom, s tapasztalásból okulva, nehogy új versenytársa által túlszárnyaltassék, a fentartási ösztönnél fogvást ez is mindent elkövetett, áldozatot nem kimélt, újított, javított, hogy ifjú versenytársával a kívánalmak egy színvonalára emelkedhessék; sőt még szűk helyiségében a földet is kikapta, s ott épített erélyes gyorsasággal mindent, mi a hiány, szükség s kívánalmaknak megfelelő volt, úgy, hogy most a régi gőzmalom szinte azon színvonalon áll, mint a gazdasági gőzmalom téres két emeletes épületében, és mint mondják, aránylag jobb tiszta lisztet ad a közönségnek, mint az új gőzmalom.

Nem akarok hosszasan a gazdasági gőzmalom belszerkezetével bajlódni, mert ahhoz nem értek, ámbár a kövek körül sok kívánni való lenne; látom ugyan a sugár — 35—40 meter — magas kéményt kora reggeltől késő estig füstölni; látom a két — roppant teriméjű — kazán alatt a kőszent égni, s két-három fűtőt, mint cyclopsokat a tüzet élesíteni; látom a hét kő kerekeit szemkápráztató gyorsasággal forogni; de mig ezek csak pillanatra ragadnak meg, addig álmétkodva csodálom az emberi észet, mely a testeket elemeire szétbontva miriadnyi részecskéivel a gőzzel mit nem volt képes előidézni; mennyi erőt talált fel a vízben Foulton, ki az első gőzhajtót bocsátotta a vízre.

De majd el is térek már tárgyamtól, a gazdasági gőzmalom kezelési rendszerétől, minek hiányait akarom némileg szellőztetni, mely maholnap általános s közbeszéd tárgya leendő; azért akarok pedig erről szólni, hogy e hó 18-án tartandó közgyűlésen szólhassanak a részvényesek, mi kívánni valójuk van a kezelést illetőleg? a kezelők pedig: hogy sáfárkodásukról számot adva megnyugtassák a részvényeseket!

Alakult a kecskeméti gazdasági gőzmalmi társaság, ha jól emlékszem, 1868-ban kibocsátandó 600 részvényen, részvényenkint 100 frtjával, a nélkül azonban, hogy jól körvonalozott alapszabályai lettek volna; aláírás útján a részvényesek mind elfoglaltattak; 1869-ben telket vettünk, azután belefogtunk az építkezésbe, mely árlejtésen 25,340 frtért adatott ki; a többi összeg felment a felszerelési költségekre, sőt még 25% százalékot kellett részvényenkint fizetni, s így az összes befektetett s készpénzzel kifizetett tőke 75,000 frt. Első évben osztalékot nem kaptak a részvényesek, nem is tudom, hogy mennyi járt volna; de körülbelül 20 frt.; ez is bele ruháztatott a felszerelésbe, és így 95—100,000 frtig van érdekelve a részvényes társaság. Kérdem: kapott erről tudósítást csak egy részvényes is? ki van-e állítva részvény-kötvénye egyenkint ugyan ez összeg erejéig? felelet: nincs; pedig ha én értékesíteni akarnám akár eladásra, akár kölcsönfelvételre részvény-ivemet, annak valódi számszerű értékét szeretném kapni, minthogy pénzem biztos helyen van elhelyezve, s évenkénti osztalékra is számolhatok. Ezen segíteni kell és pedig vagy pótrészvény-iveket kell kibocsátani, vagy a régieket név- és számszerű értékű új részvény-ivekkel becsereálni. Ez volt az első hiba vagy mulasztás, mit a választmány a részvény-ivek kibocsátásánál elkövetett; de ez pótolható, mit követelnek is a részvényesek.

Nézzünk tovább: képzelhető-e? hogy egy társaság, mely 600 tagot számlál, s százezer frton felüli vállalatba fektette tőkét, s ezzel kielégítő üzletforgalmat csinál, alapszabályok nélkül igazgathassék? Én szerintem nem! Hol vannak az alapszabályok? bemutattak-e vagy a részvényeseknek a közgyűlésen, vagy a községhatóságoknak, vagy a minisztériumnak? Ezen hiányt vagy tán mulasztást a társaság önmaga érdeke megőrzése tekintetéből mielőbb pótolni tartozik! Hányan tudják azt a részvényesek közül, hogy a gőzmalomnak igazgató elnökre, főmolnárra s mellék-személyzetre is van szüksége, s ezeknek fizetésük is jár? vagy csak tán meglegesznek a ruhájukra ragadt, vagy a kő- és szítában maradt lisztel?! Van-e valami előirányzata a jövő üzletre rendes viszonyok között? vagy pedig csak a véletlenre bízzák a gondoskodást? Én úgy hiszem hogy nem! Azt sem tudják a részvényesek, hogy véletlen esély: tűzvész, villám, robbanás s más eshetőségek tekintetében fedezve van-e tőkájuk? mert megengedjenek nekem az igazgató és a választmány minden tagja, az egyes részvényenyel bírónak szinte oly drága az ő egyetlen részvénye mint azé, a kinek tíz vagy több van, s kötelessége ennek is a magáét biztosítva látni.

Még egy pár szót akarok a választmányról szólni; jóllehet minden üzletnél, a mely több tagból vagy részvényesekből áll, szokásban van az, hogy a részvényesek nem foglalkozhatván maguk az üzlet minden ágával, maguk helyett választmányt alakítanak, amely az ő képviselőjük is lévén, teljesen megnyugosznak a választmány

eljárásában; annak tetteit s intézkedéseit úgy tekintik mint magukéit; ez nagyon helyesen van oly intézeteknél, a hol nagyobb mérvű előismeretek, könyvviteli, váltóleszámitolási, vagy más bonyolódott szakértői műveletek s ismeretek szükségesek; de ezen gőzmalmi társaságnál, a hol az irnok beírja az őrlésre hozott gabona mennyiséget s felveszi az őrlési-díjt, a vámoló megvámolja a gabonát, az igazgató megnézi a szén-készletet vagy szükségletet, gondoskodik a lovak tartásáról — ha szükségesek?! — hogy azok mi célra használatnak, s behozzák-e a társaságnak tartási költségüket? végre hónap elején vagy utolján kifizeti a kezelő- és szolgáló-személyzetet: ott uraim, a választmány mint ilyen vagy fényűzés, vagy csak sallang; itt az üzletnek nyitott könyvnek kell lennie, melybe minden részvényes bármikor bele tekinthet; különben porhintés a részvényesek szemébe! és oly szentély, melybe csak a választottak juthatnak be!

Nem heyleslem részemről azt sem, hogy az igazgató üzleteket csinál a részvényesek pénzével, mert a nagyobb mérvű befektetések veszélyeztethetik a részvényesek pénzét, illetőleg osztalékát, és — ha igazán szólunk — csakis a részvényesek veszhetnek, úgy a disznóhizlalásnál, mint a kasszállításnál, valamint a szén kimérésénél; igaz ugyan, hogy az efféle üzlet néha sikerül, de korántsem úgy, hogy a részvényeseket egy utógondolattól megszabadítsa.

Mindezeket egybevonva, legelőször jól körvonalozott alapszabályokat kíván a részvényes közönség; másodsor nyomtatott s kiosztandó üzlet-forgalmi kimutatást, melyben ki legyen tüntetve az őrlött gabona mennyiség, vagyis a brutto bevétel; kiadás a gőzmalom gépezeténél előfordult javítás, építés, tatarozás s lóartási költség; igazgató s főmolnár s a többi személyzet fizetése stb.; továbbá a belkezelést kell átláthatóbbá, könnyen beismerhetővé s megnyugtatóvá tennünk; azonfelül tartózkodnunk kell az üzletkedéstől, mely könnyen szédelgésre vezet; végre az őrlők kívánalmainak gyorsaság, minőség s mennyiségileg lehetőleg eleget tegyünk, így fog felvirágozni gőzmalmunk, s biztos jövedelmünk semmi körülmények között csökkenni nem fog; mert a fogyasztó közönségnek szüksége napról napra növekvőben van.

Egy részvényes.

Egy elátkozott ember.

Köztudomás szerint negyedfél évig a „Kecskeméti Lapok“ fenfartásában főtényező voltam: előbb mint főmunkatárs, utóbb mint felelős szerkesztő. Ez idő alatt annyit irtam a város érdekében, hogy az bármely kecskeméti embernek polgári kátéja lehetne, — soha sem is szégyenlem ha valaki fejemre olvassa; de csak azt értem a mit én irtam, mert utóbbi időben a lap bizottság felügyelete, alatt állván, ennek közleményeit a szerkesztő elfogadni köteles volt.

Igaz hogy évekig tartott békeapostoli szerepem kielégítő sikert nem arathatott, mivel annak terét képező laptól igen sok igaz hívő polgár elkorlátoztatott; de az is igaz: hogy mig az egyetlen helyi lap szerkesztését kezemben tartottam, addig ez egyetlen lap elég volt a városban; midőn pedig más kezébe került, annyira elmergesedett, hogy annak ellenében másikat, még élesebb fegyverű pártkülönyt kellett állítani.

És én balgatag vén ember azon megdölgöt-lanságot követtem el, hogy ekkor mindkét lapban a békeapostol szerencsétlen szerepére vállalkoztam; de ugyancsak meg is adtam az árát: beteljesedett rajtam a régi rege, midőn az alföldi iparos nagy útra indult egyetlen tanítványával s fáradtan és kiéhezve jutottak egy pusztai csárdához, melyben pajkos násznap mulatozott. Nem akarták őket befogadni, de addig kérték a násznapot, hogy megkönyörült rajtok s étkezés után egy zugolyban számukra nyughelyet adatott, melyben a mester belől, a tanítvány kívül, fáradt tagjaikat nyugalomra bocsátották. Folyt a vigalom s a pajkos fiatalság köréből valakinek az a tréfa jutott eszébe, hogy azt a két jövevényt is megtáncoltassák: legközelebb érték a külsőt, elérántották tehát a tanítványt s jól meghúzták-vonták, utóbb pedig a táncolni képtelent, minden könyörgése dacára tisztességesen eldönggették. Nehogy tovább is láb alatt legyen, midőn fekhelyére visszajutott, a tanítvány kérte mesterét, bocsátaná őt a belső helyre s most már a mester maradt kívül, a tanítvány pedig lefeküdt belől. De a garázda násznap nem nyugodott, hanem kevés idő múlva ismét a két utas fekhelyéhez közeledvén, közülök valaki azt indítványozta, hogy miután a külsőt megtáncoltatták, most már a belső is részesüljön a mulatságban s előrántván megint a belől fekvő tanítványt, ismét jól meghurcolták, emberül újra el is páholták.

Két év óta e régi rege hőse képezi sorsomat: ama szerencsétlen tanítvány akár kívül feküdt, akár belől, mindig őt bántalmazták, — szintúgy én akár csatlakoztam valamely közérdekű kérdéshez akár nem, mindig én vallottam kárát; ha irtam valamit azért bántalmaztattam; s midőn már nem irtam, legtöbbször mégis gyanúsítottam.

Csak egypár esetet említek.

Az éremlétek, talált kincsek s földből felásott régiségekre figyelmeztető terjedelmes cikket, mint közérdekű és helyi viszonyainkra is kiható közleményt, a második lap megindulása után azonnal mindkettőnek megküldöttem, magában a szövegben erről mindegyik szerkesztőséget értesítettem s mindkettő fel is vette; azonban mindamellett hogy ama közlemény annyira közérdekű volt, melyre nemcsak minden kecskeméti polgárt, de a magyar korona területének minden polgárát betanítani kellett volna, — e merénylitem mégis nagy visszataszítással találkozott.

Ez még hagyján; de midőn a város pesti házára tervezett szobrokról, azután csakhamar a város pesti házbirtokárúli közleményeket az új lapba beküldöttem, — már akkor Ibrahim koppányi szandzsák-agának ez előtt háromszáz évvel Piszky István tihanyi magyar hadnagyhoz küldött csúfondáros levele csak bakfitty ahoz, a mit én kaptam az öregebb laptól; igen természetes volt pedig az, hogy e tárgyakról nem írhattam azon lapban és azon párt közleményében, mely a pesti ház építetését ellenezte; sőt a házbirtok történetét három év előtt már a másik lapban elmondván, azt ide most tüzetes felhívás folytán adtam be.

Azonban ez sem volt elég: a „Kecskeméti Lapok“ következő számaiban időnkint méltatlan sértegetéseket kellett még szenvednem. Mindezt látta, hallotta, olvasta, értette és tudta „Kecskemét“, de érdekemben egy árva szót sem kockáztatott;

én pedig hallgatva türtem, mert egyenlőtlen fegyverrel tusát kezdeni nem akarhattam, különben is a handabandának kedvelője soha sem voltam.

Végre az akkori főispán úr megsokalván a dolgot, elébb tőlem kérdezte meg, vajjon igaz-e, hogy renegáttá lettem? s azután — a mint értesültem — az illetőkkel takarodót fuvatott*); ez azonban akár történt volna akár sem, már akkor azon két feltétel szilárdult meg nálam, hogy először: bármennyire fokoztassanak ellenem az ingerkedő támadások, azokra nem felelek semmit; másodsor: mindaddig míg rehabilitációt nem nyerek, egyik lapba sem írok semmit. Ez utóbbi választ adtam már két ízben, midőn választmányilag is felszólítottam, de az általam kívánt elégtétel meg nem ajánlatván, mindmaig hallgattam.

Ohajtott nyugalmam így sem lehetett, mivel akár egyik akár másik helyi lapban időnként megjelent némely közlemények tőlem származásáról igen gyakran gyanúsítottam; a szóbeli gyanúsítást azonban fel se vettem, de magamat teljes értelemben elátkozott embernek tartottam s hogy további támadásokra senkinek alkalmat ne szolgáltassak, a felszólalástól még nyilvános tárgyalások alkalmával is tartózkodtam.

Soká tartott ez állapot, — ki megfigyelte, bizonyosan emlékezik arra: épen két év előtt 1873. évi ápril elején egy husvéti cikket irtam a „Kecskeméti Lapok“ számára, megjelent április 13-án a 15-ik számban 3-ik lapon; tessék fejemre olvasni, azt sincs okom soha szégyenleni, — ez volt a „Kecskeméti Lapok“ számára írott és abba beküldött utolsó közleményem; a „Kecskemét“ hasábjain pedig 1873-ik év május havának 25-én a 21-ik számban megkezdett s a 25-ik számban befejezett „Kecskemét város pesti házbirtokának története“ volt utolsó cikkem.

A „Kecskeméti Lapok“ szerkesztősége azóta nem változván, mindezt jól tudja, de ohajtanom kell, hogy arról mások is értesüljenek; mert a szerencsés ember egészen más; de az elátkozott ember még a pelyhes ágyba is belefulhat, — mint a következő eset igazolja.

Folyó évi március hónap 28-án a „Kecskeméti Lapok“ 13-ik számának 4-ik lapján „Beküldetett“ címmel és „Többen“ aláírással egy közlemény jelent meg, — s következő napon kétszer hallottam, hogy azzal én gyanúsítottam. Fel se vettem a már megszokott szóbeli találgatást; de a „Kecskemét“ 14-ik számának 4-ik lapján az újdonságok közt oly megjegyzés foglaltatik, mely kétségtelenül rám vonatkozik.

Ha e megjegyzés csak személyemet illetné, ezt is elhallgatnám mint eddig a többi; de egy köztitzeletben álló országos testületre is vonatkozáván, szó nélkül nem hagyhatom.

E szó most sem a közeledés hangja**, hanem az irrehabilis elátkozott embernek az igazság érdekében emelt szava.

Engedje tehát t. szerkesztő úr azon egyszerű kérdést intézzen önhez: vajjon a „Kecskeméti Lapok“-ban 1873-ik évi ápril 13-tól 1875-ik évi

*) Oly hatalmat nem ismerek, mely meggyőződésem kifejezésének takarodót fuvatna. Szerk.

***) Nagyon sajnáljuk. Szerk.

március 28-ig kezdettek-e akadémiai tagok is levedezni?*)

Jelen soraimat korlátlan tetszésére bízom: megengedem, hogy közölhesse, kivonatozhassa, vagy csak megemlitse; de fentebbi kérdésemre határozott feleletet kérek.

Kecskemét, április 6. 1875.

Hornyik János.

A Hungaria sorvető gép.

Hogy mennyire előnyösebb szalmás életünket sorvető géppel elvetetni, arról meggyőződött nemcsak az a gazda, a ki sorvető géppel már dolgozott, de annak szomszédja is, ki a sorvetések jobb állását és jobb fejlesztését látta. A szórva vetett szem egy része nagyon mélyen, a másik része sekélyen esik, egy része egészen elvész, és csak egy része esik kellő mélységbe, minek következménye az, hogy a kalászkok nagy része ki nem fejlődhetik és elkorcsosul, az aratásnál pedig sok ilyen kalász egészen el is vesz. A szórva vetett szalmás élet kalászaiból egy negyed részszel kevesebb várható, mint a sorvetés eredménye. A sorvetésnél a kalász egyforma magasságban áll, a kalászkok egyformán fejlődnek, a sorok között a levegő jobban circulálhat és mivel a szalma is erősebb lesz, de még egymásra támaszkodik is, a sorvetések oly hamar meg nem dülhetnek. De ezt minden gazda jól tudja és ha még eddig nem vetnek mindenütt sorvető géppel, az inkább csak abban kereshető, hogy a sorvető gépek, melyek tartósan vannak szerkesztve, drágák és abban, hogy az eddig Magyarországon készült vagy behozott sorvetőgépeknek az a főhibájuk volt, hogy vagy 4 ló alig bírta húzni és 3 ember kellett melléje, vagy pedig oly kicsinyek és gyengék voltak, hogy az ember nemcsak gyerekjátéknak nézte, de a mint a gyerekjáték oly hamar pusztulásnak is indultak.

Ezen hibák a Hungaria nevű, különösen Magyarországra számára szerkesztett vetőgépben nem találhatók, mivel a Hungaria vetőgép nem csak oly könnyű, hogy 2 közönséges ló által könnyen húzható és kezeléséhez csak egy ember kell, de egyszersmind tartósságára nézve semmi kívánni valót nem hagy maga után. A gépen nincsen egyéb működő rész öntött vasból, mint a kerekek, agyai és a fogas kerekek, melyek a vető hengert hajtják; fából is csak a vető láda egy része és a kerekek vannak készítve. A kerekek is ezelőtt egészen kovácsolható vasból voltak, de mivel a vasból készített kerekek a laza földön nagyon elcsúsznak, jó száraz fából készítettnek kerekei.

A gépnek egész kerete és minden többi része kovácsolható vasból van készítve, minek következtében tartóssága felülmúlhatlan és a gép még sem nyom egész hét mázsát; ezt a súlyt pedig 2 közönséges ígás-ló könnyen viheti.

A kapák a fordulatoknál egy emeltyű által emeltetnek ki a földből vagy eresztetnek le, mi által egyszersmind a vető henger működése meg-

*) T. Hornyik János úr kívánata folytán kijelentjük, hogy ő a „Kecskeméti Lapok“-ba 1873-ik április 13-tól fogva nem irt, és a kérdéses Beküldetett című közleményt sem tőle kaptuk. Szerk.

TÁRCA.

Atyám emlékezete.

— 1875. március 22. —

Nem valék ágyadnál halálozkor,
Nem foghatám hidegülő kezéd:
Ő pedig te mennyire szerettél,
Mint ohajtál láthatni engemet!
... Harang kongott — haldoklók harangja
Midőn — sejtve borzasztót — futottam,
Ah de késő — jajt hallottam csupán:
„Ő nincs többé!.. jajt ő már halva van!“

Megdermedve álltam ágyad előtt,
Mint a zajló hullám közt a szikla,
Megállíták elmémet a jajok:
„Ő nincs többé! ah ő már meghala!“
... S mint hirtelen kitörő vad vulkán
Mély fájdalommal őrzöngve önte ki,
Oh de te a jajveszéklés között
Nyugodt voltál, — már nem bánta semmi.

Elég, elég!... pihenni akartál,
— Felköltetni kegyetlenség volna —
Nagyon fáradt és kimerült valál,
Hisz' nem küzdött senki annyit soha!
Egész élted csupa küzdelem volt,
S béréd érte mindig csak a bánat,
De te türed... s újra erőt vevél:
Mert kikért volt — szeretted azokat!

De most nyugszol — megérdemled álmod,
Hisz' a küzdés mindig ébren tartja;
Bús homlokod nem oly redős mostan
Mint volt, midőn szived még doboga.
Oh neked a szeretet is csak bűt
Nem — mint másnak — boldogságot szerzett,
Hajh csak az fáj: hogy most már nem szeretsz,
Nem ohajtnék mást, csak szereteted!

... Nyugodj' nyugodj'! — elég volt a küzdés,
Embererő nem bírhatta tovább!
Életsajkád elmerült a mélybe,
Nem csoda hisz' charibdis közt uszkált.
— Sirod felett lombok ingadoznak
S rajtak mindig kis madár énekel:
Követei üldöző sorsodnak,
Mely most kér, hogy bántalmat feledd el!

Hah de nem vagy! — most már minden késő,
Te elhagyál mindeneket — s vizont;
Azt sajnálom... oh csak azért sirok:
Bucsúm nélkül hagyta el ezen hont!
... Harang kongott — haldoklók harangja
Midőn — sejtve borzasztót — futottam,
Hajh de késő! — jajt hallottam csupán:
„Ő nincs többé! ah ő már halva van!“

Hornyik József.

A zsigori végrendelete.

(Souvestre Emil beszélye.)

Ford. Horváth János.

(Folytatás.)

Néhány nap óta az orvost személyes gondjai gátolták, hogy Rózára gondoljon, a mint egyszerre

az udvaron át a pavillon felé futni pillantá meg őt. Csak a kis hátsó ajtónál tekintet föl, s az ablakban megismerte Fournier urat, szólott hozzá néhány szót, de az orvos ezeket nem vehette ki.

Az orvos eléje sietett ajtót nyitni.

Róza halvány arca ellenmondásban állt nevével, s most még halványabb volt mint egyébkor, ruházata szegényességét rendezetlensége is nagyobbította, mi szembeötlőbb volt ma az orvosnak mint máskor.

— Mi lelte kegyedet? Mi baja kegyednek? — kérdezte.

Róza zavarban volt, sokkal inkább megindulva, s így nem felelhetett rögtön.

— Bocsánat... önhöz... akartam... jönni, valami nagy szolgálatra felkérni.

— Beszéljen kegyed, — mond Fournier, — mit tehetek kegyedért?

— Értem semmit, hanem annál többet kerestem atyámért. Már nyolc napja hogy szenved, és folytonosan gyöngül... Ma reggel még fölkel, de este lefekvésnél elájult.

— Rögtön meglátogatom, — vágott közbe a fiatal orvos s indulni készült.

Róza intett, hogy maradjon.

— Istenem! bocsásson meg — szól akadozva, — de keresztatyám vonakodik orvost hivatni.

— Mint szomszédja látogatom meg.

— Valami ürügy alatt, nemde? orvos úr, például az istálló és kocsiszin után fog tudakolódzni, hogy kiadandó-e bérbe... előbb utóbb ügyis szüksége lesz rá.

Keserű érzések dúlták e szavakra a fiatal ember szívét. Az önámítás első napjaiban képzeletben e távol remény is megfordult.

szüntetik vagy működésbe helyeztetik. Ez által a Hungaria vetőgépnél nem fordulhat elő, hogy a bérés a fordulatlán a vető hengert el ne zárja és így a szemet hiába szórja, vagy elfelejtse a megkezdésnél a vető hengert működésbe helyezni, mit csak a tábla közepén szokot észre venni, és így idővesztéssel újból kell az elhagyott darabon keresztül menni.

A Hungaria vetőgépnek kormánya hátulról kormányozható, és így, ha gazos is a föld, az ösztökélő gyerek vagy a kocsis kormányozhatja a gépet, tehát egy emberrel kevesebb kell a gép felügyeletére és kormányzására.

A Hungaria vetőgép nemcsak tartósan és csinosan van elkészítve, hanem aránylag kiállításához igen olcsónak lehet mondani, mivel egy 13 soros gép nem kerül többre 320 forintnál és kapható Robey et Co. Limited cégnél Budapesten Üllői út 1-ső szám alatt. (F. É.)

Lapunk 13-ik számában „Többen“ aláírással megjelent, a március 22-én tartott közgyűlésben a kormány iránti bizalmi szavazatra vonatkozó „Beküldetett“ közlemény roppant vihart idézett elő, mely sok szemetet hozott felszínre a „Kecskemét“ hasábjain.

Közleményünkre a „Kecskemét“-ben 2 nagyobb közleményben dühösködnek, káromkodnak és fenyegetőznek.

Az első „Egy-két szó a maga idejében“ felirattal és „Egy a tizenegy közül“ aláírással, magas lóhátról beszélő, figyelmet nem érdemlő handabanda; azért csak két rövid megjegyzést tesszünk rá.

Ha akár hányszor végig nézzük a 11-ek névsorát, nem találunk azok közt egyetlen egyet sem, ki akár a multra, akár a jelenre nézve hozzánk jogosítva volna így szólni: „Ne zavarják fel önök a közbékét Kecskeméten.“

Ugyan tisztelt „Egy a tizenegy közül“, midőn e sorokat leírta, a kisbíró nem rúgott nagyot a baloldalon?

Az „Egy-két szóban“ mégis van egy őszinte szívből fakadt igazság és ohajtás, mely így hangzik: „Ó Bach korszak jőjjön el a te országod.“

De hát mi szükség szívök titkos vágyát így nyíltan elárulni?

A „Több választó polgár“ aláírású „Válasz“ már sokkal érdekesebb, mert abban a „fékvesztett indulat oroszlanbőrbe bűjt bestia hangján üvölt“; de a jámbor hiába bűjt az oroszlanbőrbe, vagyis a „Több választó polgár“ neve alá, mert „nosco te mi á“... vagy akarjuk mondani t. tanár úr, hiszen minden sorból, minden szóból ön magas szelleme és ragyogó tolla sugárzik vissza.

A „fékvesztett indulat bestialis hangján üvöltő“ „Válasz“ elolvasása után újra átolvastuk kérdéses közleményünket, hogy megtudjuk, vajjon mi fakasztotta oly tajtékozó dühre a „Válasz“ íróját, és újra meggyőződünk, sőt bátran, nyugodtan hivatkozhatunk olvasó közönségünkre, hogy azon közleményben egyetlen sértő, illetlen, gúnyos vagy aljas kifejezés sem található, sőt a legerősebb kifejezése is csak ennyiből áll: „igen szép lenne, ha évek óta folytatott izgatás és hivatásukhoz éppen

nem illő korteskedés helyett saját szakmájukban tüntetnék magukat.“

Tehát ezen soraink hozták önöket oly roppant dühre?

A mi, és velünk együtt városunk nagy részének az a meggyőződésünk, hogy csakugyan állásukhoz nem illik az izgatás és korteskedés, és e meggyőződésünknek adtunk ama sorokban kifejezést.

Hogy ez a mi meggyőződésünk, arról önök épen úgy nem tehetnek, mint mi nem tehetünk arról, hogy a „Több választó polgár“ annyira meg van elégedve a két tanárral, vagyis az egyik tanár saját magával és tanártársával, — lássák — ez a felfogás és az izlés dolga.

A hosszú és mindvégig virágos irányú, mivel finom hangú „Válasz“ legnagyobb részét szó nélkül hagyjuk, de két pontjára szükségesnek tartjuk megjegyzést tenni.

„Tessék a reform. egyház tisztviselőit jobban megbecsülni“ mondja a „Válasz.“

Hát mi akar ez lenni? egy kis csendes vallási izgatás, vagy ránk akarja annak egyik tagja parancsolni, hogy miként tiszteljük; hát ugyan kinek volt még eddig a reform. egyház tisztviselőivel baja, vagy ki bántalmazta azokat?

Valóban nagyon ügyetlen, de még rosszabb akaratú tanács, vagy parancsolat.

A reform. egyház mindazon tisztviselőit tiszteljük, kik a tiszteletet megérdemlik és kik magukat is megtisztelik; hát hiszen — hogy jobboldali példákat ne hozzunk fel, mert részrehajlás, elfogultsággal vádoltatnánk, — Ntű Fördös Lajos úr ugyan erős baloldali ember, és van-e városunkban vallás és pártkülönbség, egyetlen ember is, a ki nem tiszteli és nem becsüli; igen mert nemes hivatásának él és sem a piacokon, sem a korcsmákban nem izgatja és nem bolondítja a tudatlan népet. Szigeti István úrról maig sem tudjuk, — legalább mi nem — hogy melyik párthoz tartozik, de mert buzgó tanár, ki csak a hivatásnak él, és mert magát és állását megtiszteli, mindenki tiszteli és becsüli; így mehetnének még tovább, szóval tiszteljük azokat, kik arra méltók.

A „Kecskeméti Lapok“ khinai nézeteit — azt hisszük — fentartói és szerkesztői is szégyenlik“, mondja a „Válasz.“

Khinai nézeteink nem lévén, nincs is mit szégyenlenünk, különben a kérdéses ügyben már többször volt alkalmunk — és tüzetesen — nyilatkozni, most csak röviden annyit kívánunk megjegyezni, hogy minden vallású, nemzetségi és állású munkás és becsületes beköltözött szívesen fogadunk és különösen az értelmiséget megtiszteljük és városunkra üdvösnek tartjuk, és csak annyit kívánunk tőlök, hogy ne nézzék a mi népünket miveletlen, vad, tudatlan, szánalomra méltó népek és mondjanak le azon veszett indulatról, hogy minket erőnek erejével ök akarjanak civilizálni, vezetni és boldogítani.

A munkás, szorgalmas, békés beköltözötteket áldásnak, a népizgató, nyugtalan, elégedetlen és százados békénket felzavaró beköltözötteket átoknak tartjuk városunkra.

A kik tiszteletünkre, becsülésünkre érdemesek, tiszteljük és becsüljük.

A „veszett indulatú, aljas szidalmak

és hitvány sértegetésekkel, aljas irányú és modorú bestialis hangon üvöltő“ nép-apostolokat azonban tisztelni nincs kedvünk.*)

HELYBELI ÚJDONSÁGOK.

○ **A fusio** lassan, de biztosan halad. Ma egy hete dr. Horváth János úr a mérsékelt baloldali elveket valló választókat, a Beretvás-féle szállodába értekezletre hívta meg, kik ott nagy számban meg is jelentek, s miután Horváth János úr egy átgondolt és átértézt szép beszédben az értekezletnek célját előadta, a jelen voltak látható örömmel egyeztek belé, hogy letéve az eddigi meddő közjogi vitát, „szabadelvű párttá“ egyesüljenek. E célból az értekezlet egy 12 tagú bizottságot küldött ki azon utasítással, hogy a volt Deákpártnak a fusio keresztülvitelét végett kirendelt küldöttségével közreműködve, a pártok egyesülése útjából a netán létező akadályokat elhárítsák, s annak mihamarábbi keresztülvitelét eszközöljék. Az értekezlet a legszebb rendben folyt le, s a határozat is egyhangúlag hozatott, ámbár egy bizonyos oldalról, néhány elvakított, nagyrészen nem is választókból álló csoport, megkísérlé a tanácskozmányt zavarni s szélbéli elveivel az eredményt megghiúsítani; azonban fellépések az elnöklő H. J. úr által tett nyilatkozat folytán fiascoval végződött, mert a teremből távoznok kelle. Úgy halljuk, hogy az egyesülni ohajtó két nagy párt együttes közgyűlését mához egy hétre, vagyis e hó 18-án fogja megtartani.

— **Egy kis felvilágosítás.** A „Kecskeméti Lapok“ f. é. 14-ik száma újdonsági rovatában M. S. jegy alatt „Beküldetett“ jelzéssel megjelent: postai pénzeszsák történetére, mennyiben a rendőrség eljárása érintetik, megjegyezni kívánjuk, hogy azon mindenféle intézkedésről, (?) mely a — közlemény szerint — postamesteri hivatal által megtétezt, épen semmi, s a postai szállítmány meglapátásáról is csak március 30-án lett tudomásunk, midőn a királyi törvényszék egyik jegyzője az alkaptánynál megjelent, s azt elbeszélvén, a postai szállítmány kíséretére kirendelt és gyanúba vett két rendőr lakásának megmotozásáról kiküldetésében közreműködésre a városi biztos rendelkezése alá bocsájtattott. Ezen eljárásnak igaz hogy sikere nem lett, ámde e közben az alkaptány által megkutatót egyik érdekelt rendőrnél olyatén pénzeszség találtatott, melynek szerzési módját igazolni képes nem volt; ennél fogva és azért is, mivel ismét a kapitányság által felderítettett, hogy a kérdőre vont rendőr pár nap alatt pénzerejét túlhaladó költsékezést és bevásárlást tett, a tolvajlással alaposan gyanúsított Konec László a törvényszéki vizsgáló-bírósnak a körülmények közlésével a kapitányi hivatal által azonnal átadatott; a hol tett további vallomásai folytán, még ugyanazon nap délutánján lakása újból megmotoztatván, a királyi postai hivatal küldöttje, a szobagerendázat nyílásában a lopott pénzt kevés híjával megtalálta. — A kapitányi hivatal tehát ezen lopási eset körül —

*) A ritkított betűkkel szedett szavak szótárunkban hiányozván, azért a „Kecskemét“ virágos kertjéből kölcsönöztük azokat, vagyis a „Válasz“-ból vettük át. Szerk.

— Legyen, — szölt röviden, bezárta a pavillon ajtaját és követé a leánykát Duret atyus lakása felé.

Megérkezve, vezetőnöje felkérte, várna néhány percet ajtaja előtt, nehogy az öreg bárhonnán is gyanút merítsen.

Megállt tehát a küszöbnél, jól hallá a beteg kérdéseit gyámleányához: jól becsuktad-e a kertajtót, eloltottad-e jól a tüzet, a vödör nem maradt-e a kútban: egy zsupori főgondjai; a leány mindenképp igyekezett az öreget megnyugtatni. Végre a küszöbön álló orvos elhatározta magát a lépcsőket átlépni, zajosan mint egy látogató, ki feltűnő akar lenni, lépett be; de a homály csakhamar akadályozta.

Az öreg kereskedő egyetlen, s így haloszó-bájának is világosságot csak az utcai lámpa gyér fénye kölcsönözött, a sötétséget félhomálylyá változtatta ugyan, de ezt a szemnek előbb szokni kellett. A beteg rögtön felismerte ifjú bérlőjét, majd könyökére támasztá fejét.

— Az orvos! — kiáltott görcsösen: — azt hiszem nem hozzám jön! És nem is hívtam, nincs nekem semmi bajom!

— Nem is mint orvos látogatom meg, hanem mint bérlője, — felelt most Fournier, igyekezett tapogatva a setében a beteg ágyához közeledni.

— Mint bérlőm! — ismétlé a volt kereskedő; — úgy bizonyosan a bérlet végett jön? Nem gondolnám pedig, hogy a bérlet ideje kitellett volna... Tehát pénzt hoz... Róza gyujts gyertyát, de hamar!

— Bocsánat — szölt a fiatal orvos; ki végre elért Duret atyus ágyáig, — bérletem alig kezdődött meg; hanem most a végett jövök, hogy megtudjam, vajjon szükség esetén kocsinak, lónak kaphatnék-e helyet?

— Ah úgy! a hely forog kérdésben, szép szép. Nem ülne le szomszéd?... Nem kell gyertya Róza, az utcai lámpa eléggé világít, beszélgetni pedig sötétben is igen jó. Add ide theám.

A leányka durva csészében hozta a kívánt theát, melyet a beteg mohó vágygyal szűrösölt.

— Mit iszik most ön? — kérde az orvos.

— Megszokott gyógyszeremet, orvos, — válaszolá a beteg, — füleves; sokkal egészségadóbb, mint az önök mindenféle keveréke; és a mellett nem kerül más fáradságba, mint növényeket gondosan tenyészteni.

— És ön hidegen issza?

— Na, hogy tüzet ne kellesen gyújtani; a tűz sokba kerül, a fa megfizethetlen drága. Ha az ember élni akar, bizon takarékoskodnia kell. Bizon nem is jó szántomból teszem, hanem kénytelenségből, a huncfut Martois miatt mindenem elvesztettem.

Martois adósa volt az öreg kereskedőnek, és megbukott. Bár Duret atyust teljesen kielégítették, mégis folytonosan jajveszékelt a fölött, hogy őt Martois vagyonától megfosztá; kimeríthetlen thamája volt ez a zsuporinak. épügy mint vén aszszonyoknak a himlő, pénztelen nagy uraknak a forradalom.

Fournier ovatosan, teljes résztvevőleg a beteg gondolataiban, mind inkább közelebb csúszott hozzá. Szemei jól láttak már a homályban, teljesen kivették az aggastyán ábrázatát, mely vörös foltokkal, volt boritva; mi eléggé tanúskodott a láz hevességéről. Mint a beszélgetés hozza magával, megfogta kezeit, melyek lázasan remegtek, néhány pillanattig jól vigyázott a betegre, s azután teljesen tisztában

volt vele, miszerint állapota sokkal aggályosabb, mintsem előre gondolta volna. Most minden áron azon volt, hogy Duret atyussal valami orvosságot bevétethessen; de ez nem törődött most semmivel, hanem csak számítgatta a hasznot, mit az istálló bérbeadásával nyerni fog.

Hangja, mely folyvást akadozott, hirtelen elakadt. Az ifjú orvos föléje hajolt, s világ után kiáltott. Róza sietett világot gyujtani, de még ez megtörtént volna, az orvos valami erős folyadékot tett a beteg orra alá, melyet rendszeren magánál hordott, s így az öreg eszméletét csakhamar visszanyerte.

Róza e pillanatban lépett be. Duret atyus felveté szemeit, karjait feltárta, beszélni akart, de csak néhány érthetlen szavat dadogott. De amint gyámleánya közeledett hozzá gyertyával kezében, kétségbeesett erőlködéssel felugrott s a gyertyát elfujta.

De már az orvos tudta hányat ütött az óra, hogy a gyors segély elkerülhetetlen. Elbucszott tehát a kereskedőtől, nyugalmat ajánlott neki, egyszersmind megígérte, hogy az említett dolog miatt újabb látogatást teend. Róza kikísérte az orvost az ajtóig.

— Nos? — kérdezte aggódva.

— A betegség komoly jelenséggel lép föl, — felelte Fournier, — vényt fogok írni, mit kegyednek pontosan kell megtenni.

— Orvosság kell? — jegyzé meg a leányka némi szorongással.

— Egy kevés, hanem aláírásom elég lesz, hogy a gyógytárban megkaphassa.

(Folytatása következik.)

az elmondottakon túl — önálló eljárást annál fogva nem gyakorolhatott, mert a helybeli postamesteri hivatal által értesítve nem lön; a tolvaj pedig jónak látta magát önként fel nem jelenteni. — Kecskemét, 1875. ápril 9-én. *A kapitányi hivatal.*

* **Időjárásunk** a legszebb és kellemes tavaszi; 8-án este 8 órakor pedig valódi záporosónk volt menyörgés és villámlás kíséretében.

✓ **A központi választmány** ápril 12. és 14-ik napjain tartott ülésében a beadott — nem nagy számú — felszólalásokat elintézte. Az ülésnek érdekes mozzanatai is voltak, azért jövő számunkban azt hosszabban fogjuk ismertetni.

— **A kecskeméti gazdasági egyesület** a m. kir. földmívelési minisztériumtól 4 mázsa 51 űnyi szász vereshagyma faj burgonyát (belső héjja veres) nyervén, ezen vetőmag azon tagok között, kiknek a múlt évben abból nem jutott, a választmány határozata folytán 10 ű-onként — ezen évi termésből leendő visszaadás feltétele alatt — kiosztatni fog. Felhivatnak tehát azon tagok, kik e vetőmaghoz igényt tartanak, vagy abból szerezní ohajtanak, hogy egy cédulán jegyzett névaláírásukkal ellátott megbizottaikat, még ma esti 6 óráig az egyesület helyiségébe (Kecskemét, Héjjas-ház a Háltéren) illetékeiknek átvétele végett beküldeni sziveskedjenek. — Megjegyeztetik, hogy az illető tagok egyleti szolgálta által szóval is értesítettek, és a burgonya-osztás, megérkezése után már három nap óta foly. — Főrián Károly, elnök.

— **A bukovinai magyarok** javára rendezett táncvigalommal összekötött hangverseny jövedelméhez Machleid Alajos úr utólagosan beküldött 2 frtot, mely a még beszédendő részvénydíjakhoz fog csatoltatni s együtt elküldetni. — *A rendező bizottság.*

— **Meghívás.** A k. v. természettudományi társulat első szakosztálya f. hó 14-én (szerdán) saját helyiségében d. u. 5 órakor ülést tart, melynek tárgyai a következők: Dr. Polák Ede úr felolvasása „A gyakorlati csillagászat állapotáról Amerikában.” Jelentés dr. Weiss E. tanártól a „Reperitorium für physikalische Technik“ c. müncheni folyóirat X. kötet. I. füzetében; továbbá Parragh Gedeon szakosztály elnök felolvasása: „A villanyosság kistulése.” (II). Végül választmányi ülés fog tartatni. — Kecskemét, 1875. ápril 8. — Szakács István, társ. titkár.

* **Táborszky és Parsch** zeneműkereskedésében megjelent: „Elemér dala”! Csak egy szép leány van a világon, zongorára szerzé Németh János. Ára 60 kr.

Tudósítás a kecskeméti hetivásárról.

1875. április 9.

Tiszta búza pozs. m.	4 frt.	40 krtól	4 frt. 80 krig.
Egyes búza	3	50	3
Rozs	3	20	3
Árpa	2	90	3
Zab	2	20	2
Kukorica	2	90	3
Burgonya	1	40	1

Kimutatás

a kecskeméti pénzütemzetek 1875-ik évi március havi forgalmáról.

Takarékpénztár.

Bevétel:

Pénztárállás 1875. február 28.	6,486 frt.	96 kr.
Betételek után	32,933	21
Különféle díjak után	1,370	48
Különféle kamatok után	5,813	11
Kölesön visszafizetések:		
Váltók után	175,487	—
Előleg után	4,505	—
Ingtalan után	937	—
Váltó viszleszámit. után	48,000	—
	275,552 frt.	76 kr.

Kiadás:

Visszafizetett betét és tők. kamat	44,249 frt.	23 kr.
Kifizetett folyó kamat	325	—
Kifizetett viszleszám. kamat	786	10
Kölesönök:		
Váltókra	173,344	—
Állam- és hitelpap. előleg	3,740	—
Egyleti ház	1,550	—
Váltó viszleszámitolás	40,100	—
Tiszti díjazás a m. évi jöved.	275	—
Igazgatói t. díj, tisztviselők és szolgálta fizetése	402	—
Üzleti költség	82	97
Osztalék 1873-ik évről	45	—
	264,899	30
Pénztárállás a hó végével	10,633	46
Markovics.	275,552 frt.	76 kr.

Kereskedelmi ipar-hitelintézet és népbank.

Bevétel:

Pénztárállás február 28-án	5,584 frt.	72 kr.
Kötelezett takarékok betét után	80	50
Váltó visszafizetések	86,779	—
Előleg	26,126	12
Folyó számlák	12,529	14
Betéti lapok	1,920	—
Pesti telepítvények	23,450	—
Kamatok	1,996	98
Díjak	1,310	22
Késedelmi kamatok	15	88
Intődíj	—	4
Államilletékek	30	15
	159,822 frt.	75 kr.

Kiadás:

Váltó leszámolásra	75,391 frt.	10 kr.
Előlegekre	29,369	—
Kötelezett takarékok betétekre	2,165	—
Folyó számlákra	14,201	14
Pesti telepítvényekre	30,596	65
Folyó kamatokra	620	40
Elnöki tiszteletdíj és tisztviselők fizetése	338	32
Üzleti költségekre	146	27
Osztalék részvényekre	13	80
Osztalék köt. tak. betétekre	58	85
Függő kamat	87	18
Állami illeték	20	45
	153,008	16
Pénztárállás márc. 31-én	6,814	59
	159,822 frt.	75 kr.

Vajda, könyvvivő.

Központi takarékpénztár.

Bevétel:

Mult havi pénztári maradvány	22,538 frt.	13 kr.
Betétek	24,965	65
Kölesön visszafizetés	2,381	—
Előleg visszafizetés	7,895	—
Leszámitolási visszafizetés	73,379	—
Folyó számlák	70,833	60
Viszleszámitolás	36,385	—
Elhelyezett értékpapírok	3,400	—
Betéti viszkamat	—	03
Különféle kamatok	4,128	49
Különféle díjak	56	20
	245,962 frt.	10 kr.

Kiadás:

Kölesön (ingatlanra)	200 frt.	— kr.
Előlegezés (értékpapírokra)	8,295	—
Leszámitolás (váltókra)	85,439	—
Betétek és tők. kamat visszafiz.	12,515	39
Betéti folyó kamat	81	38
Különféle kamatok	730	39
Elhelyezett értékpapir. visszafiz.	3,500	—
Folyó számlák	49,105	61
Viszleszámitolási visszafizetés	62,952	—
Osztalék	13,049	60
Jutalék	849	—
Jótevény célra	200	—
Tiszti és szolgálta fizetés	416	66
Folyó költség	168	62
Pénztári készlet mint egyenleg	8,459	45
	245,962 frt.	10 kr.

Auspitz.

Felelős szerkesztő: Szűcs Imre.

H I R D E T É S E K.

ROSENBAUM J. és FIA

tisztelettel tudatják úgy a helybeli, valamint a vidéki t. c. közönséggel, miszerint **siremlék-raktárukat** nagyválasztékú és minden belső felszereléssel ellátott

ÉRCKOPORSÓ-RAKTÁRRAL

bővítették. Kapható náluk egyszersmind vizhatlan kelméből készített **siri-koszorúk** is. — Vidékieknek levél útján megkeresésre a siremlékek alakjáról rajz díjmentesen küldetik.

A t. c. közönség becses figyelmébe ajánlják magokat a fentnevezettek.

Raktár-helyiség: Nagy-körösi-útca 14. sz. a. Hazay József házában, Kecskeméten.

56 (52-47)

1098
1875.

Árverési hirdetmény.

A kecskeméti királyi törvényszék telekkönyvi osztálya részéről közhírré tétetik, miszerint Kecskemét város árvaszékének megkeresése folytán kiskorú **Kökény Józsefnek** a kecskeméti 2682. számú telekkönyvből 2995. r. sz. a. foglalt 200 frtra becsült házára nyilvános árverés elrendeltetett és árverési határidőül 1875. évi ápril 16. és szükség esetében 1875. évi május 15. napjának mindég délelőtti 9 órája a telekkönyvi hivatalban akként tüzetett ki, hogy az árverés alá bocsátott ingatlanok becsáron alul el nem adható.

Venni szándékozó tartozik a becsértéknek 10%-át készpénzben vagy értékpapírban bánatpénzül az árverési kiküldött kezéhez letenni, különben az árverésben részt nem vehet.

Az árverési feltételek, melyek az árverés előtt felolvasatnak, az árverést megelőzőleg mindenki által a telekkönyvi hivatalban megtekinthetők.

Felszólítanak azon jelzőlogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi törvényszék székhelyén vagy ennek közeliben laknak aziránt, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésük végett a törvényszék székhelyén megbízottat rendeljenek, és azok nevét s lakását az eladásig jelentésük be, mert ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.

A perrendtartás 433. és 466. §§-hoz képest felhivatnak mindazok, kik a fentebb kijelölt javak iránt tulajdonjogi vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetni vélnék, hogy kereseteiket a hirdetmény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, ezen telekkönyvi törvényszékhez adják be, különben azok az árverés foganatosítását nem gátolhatván, egyedül a vételár fölőlegére fognak utasítottatni.

Kelt a kecskeméti kir. törvényszék telekkönyvi osztályánál 1875. március 10-én tartott üléséből. 49 (1-1)

21 díjéremmel jutalmaztatott.

A 23 év óta fennálló

mérleg- és súly-gyára

Schember C. és fiainak

Budapesten, ország-út, Károly-kaszárnya,

ajánlja magát minden részről legkitünőbb gyártmányul elismert mindennemű saját készítményeit, u. m. inga-, serpenyő-, tized-, centimalhidjait, marha- és gabona-mérlegeit, méter-súlyokat, száraz-, folyadék- és hosszmerítékeit, esigáit és autografiai sokszorozó-sajtoit.

Arak legolcsóbbak.

Régi súlyok a legmagasb áron készpénz gyanánt elfogadtatnak és a mérlegek átalakításai a méterrendszer szerint, valamint általában a fentebb elősorolt cikkek javításai a leggyorsabban és legjobban eszközöltetnek.

Képes árjegyzékek kívánságra ingyen és bérmentve megküldetnek. Szállítók az összes magy. kir. dohánygyárak, beváltóhivatalok, árudaraktarak, Budapest összes városi intézetei számára, továbbá a cs. kir. magyarországi élelmezési igazgatóság, m. kir. távirtdar-igazgatóság és több vaspálya- és gőzhajó-társulatok részére Magyarországon stb. 50 (3-1)

21 díjéremmel jutalmaztatott.